Max Seltmann

Čudoviti prizori iz Jezusovega življenja
Jezusov boj z lastnim duševnim bitjem - s svojo človeško naravo in nerazumevanjem drugih

1. zvezek
Prevod: Sara Pavlič

Kazalo vsebine:
1. Uvod
2. V Jožefovi hiši
3. Na gradbišču
4. Jezus in Marija
5. Nadangelovo pričevanje
6. Obisk v Jožefovi delavnici
7. Jezusov pogovor z Janezom, Zaharijevim sinom, na samotni gorski višini

Uvod

Max Seltmann je bil po poklicu železničar in je delal v Sachsenu. Medialna nadarjenost je bila v družini prisotna že pri materi. Pri njem pa se je pričela vizionarska nadarjenost šele v pozni starosti po velikih predhodnih dušnih borbah. Ker je pri tem doživljal veliko nasprotovanj in skušnjav, se je vedno bolj zatekal v svoje notranje življenje. Kako je sprejemal notranje podobe in dogodke, opisuje takole: »V meni so bili živi spomini in z osupljivo plastičnostjo in resničnostjo so se pred mojimi očmi vrtele slike in dogodki tako, da bi jih lahko ure in ure opisoval. V začetku nisem bil preveč navdušen in nisem namenjal temu veliko pozornosti, toda vedno znova so se mi odvijali isti prizori, zato sem se odločil, da bom vse zapisal. In ko sem vse doživeto zapisal, so se namesto opisanih pred mojimi duhovnim očmi začeli odvijati novi prizori. Tako so si opisani prizori sledili drug za drugim. Isti prizori so se pred mojimi duhovnimi očmi pojavljali toliko časa, da mi jih je uspelo zapisati. Potem so sledili novi.«

Nekoč so ga vprašali, kako ta razodetja sprejema. Odgovoril je: »Kar pišem, so dogodki in doživljaji v mojem notranjem svetu in to je v meni živo. Ne zavedam se ali to vidim, sanjam ali berem. To je, kot bi pred leti, tedni ali dnevi nekaj doživel in mi sedaj zopet prihaja v spomin tako živo, da je naravno oprijemljivo. Lahko rečem, da me to neizmerno osrečuje in povzroča v meni globok mir«

Prve zapisi so bili natisnjeni v prijateljskem krogu v Berlinu. Po drugi svetovni vojni pa je tiskanje prevzela založba Lorber Verlag v Bietigheimu. Izšla je 2. izdaja zvezkov z naslovom »Köestliche Scenen aus dem Erdenleben Jesu«. Originali niso v posesti založbe, in ni znano, kje se sedaj nahajajo. Po drugi svetovni vojni je moral Max Seltmann zapustiti svojo domovino in je odšel na zahod.

Malo pred svojim 91. letom starosti (28.6.1972), je smel v Neharwestheim

Wirtemberg oditi v duhovno domovino.

1. V Jožefovi hiši

1 »Prebudite se, vi zaspanci! - Dani se že in rožnate meglice že oznanjajo prebujanje novega dne!« - Tako je klical Jakob, najmlajši Jožefov sin in v kratkem času so bili vsi, razen starega Jožefa, na nogah.
»Kje je Jezus?« je vprašala Marija, »Se je danes ponoči vrnil?«
»Nismo ga videli!« so odgovorili zaskrbljeni materi in vsaka njihova beseda je za trenutek boleče prodrla globoko v njeno dušo.
2 Molče se je družina brez Jožefa usedla za veliko mizo v prostorni sobi in z zahvalnim psalmom pričela svoj jutranji zajtrk. Bila je juha. Kmalu nato so odšli na delo, kajti stari Jožef se je držal reda.
3 Marija je še sedela pri mizi, ko je prišel Jožef, jo poljubil in vprašal po Jezusu. Solze so se izvile iz Marijinih oči. - Molče je Jožef odšel nazaj v sobo.
4 Nato ga je Marija slišala moliti in govoriti: »O Jehova, ti veliki, živi Bog! Kleče gledam navzgor k Tebi in se Ti zahvaljujem za Tvojo preobilico milosti skozi vse moje zemeljsko življenje. Poslušno in voljno sem sprejemal vse nase in v tem spoznal Tvojo pravičnost in Tvojo ureditev! Toda Gospod, sedaj te ne razumem več. Daj mi luč! - Daj mi jasnost! - Daj mi moč, da bom lahko vzdržal v milostni preizkušnji, ki si nam jo Ti, veliki Bog, namenil. Vzemi vodstvo v Svoje roke in nas vodi iz stiske in dvomov!«
5 Marija je pokleknila poleg Jožefa in skozi njeno, z ljubeznijo napolnjeno srce je stekel tok ljubezni k Jezusu, ki je bil takrat daleč stran. Tako sta ostala oba zatopljena v molitev, dokler ni Jožef spregovoril: »Gospod! Kot nekoč Jakob, tako ostajam tudi jaz kleče proseč, dokler ne boš milostno pomagal!«
6 Tedaj je postala soba naenkrat napolnjena s čudovitim vonjem, in tolažba je napolnila ranjena srca. »Jehova! Bodi hvaljen in slavljen!« S temi besedami se je Jožef dvignil. Brez besed sta si podala roki in se razumela.
7 »O Jožef«, je izrekla Marija, »oprosti mi, da sem bila slabotna v veri! Bodi mi še naprej v oporo, da bom lahko krepila Jezusa v Njegovi življenjski borbi!« - Tedaj so se odprla vrata in hrepeneče pričakovani je vstopil in spoštljivo pozdravil mater in krušnega očeta. »Moj sin«, je spregovoril Jožef, »Ti luč mojih oči! Ti podpora moje starosti! Glej Tvoja mati trpi zaradi Tebe, trpi, ker Te nadvse ljubi. Ali nimaš moč, da bi se zbral in se dvignil? - Zakaj ne prideš k nama, ki sva že marsikatero borbo vere zmagovito premagala. Jehova bo pomagal tudi tebi! Zato bodi naš ljubljeni sin in bodi enak svojim bratom!« (1)

8 Jezus je resno odgovoril: »Moj Jožef in ti, Moja mati! Glejta, Moja borba sega mnogo dlje kot vajina! Niti vi, Moji ljubljeni, Mi ne morete pomagati, Jaz sem odvisen samo od Samega Sebe. Kajti, če bi vašo pomoč sprejel, bi se moral nenehno vračati k vam. Kam pa naj bi šel, če vas nebi več bilo? Ne misli, Moj zvesti Jožef, da bom kdaj šel h kakšnemu učitelju ali visokemu duhovniku. - Ne! - Kajti vsi ti jemljejo svojo moč od zunaj! Jaz pa iščem in najdem to moč od znotraj! Čim več preprek premagam, tem večji bo ustvarjeni prostor Božje ljubezni v nemira polnem temelju srca in toliko bolj prijetna bo obilica velikega živega izvira v pravzaprav pra srčni hiši. - Zato Mi oprostita! Ne morem in ne smem ravnati drugače, če hočem postati »Svoj lasten Jaz«, ki naj bi se v vesolju, na vseh mestih odseval, kot silna Božja ureditev v srcih ljudi! Prišel pa bo čas, ko Me boste razumeli.«
9 Strmeč sta se oba spogledata in njune oči so - samo za trenutek - zagledale to v Jezusu dremajočo čudovitost. »Pusti naju sama«, je spregovoril Jezus Mariji. »Jaz grem z Jožefom k bratom.«

2. Na gradbišču

1 Kaj pa so medtem ti delali? - Čilo so odkorakali proti gradbišču in Jakobu je dan postal še veliko lepši. Pa vendar so bile vse skrbi in govorjenje namenjeni samo Jezusu. Jakob, kot najmirnejši, je rekel: »Vse ima svoj čas! Vse bo našlo svojo rešitev! Še verujem in ne morem dojeti tega, da bi bilo vse, kar smemo doživeti in izkusiti, že končano. Kajti mi, ljudje, lahko obstanemo na pol poti, toda Bog nikoli! Kar On začne, vse čudovito izpelje! Vi pa lahko rečete, kar hočete. Vse z Jezusom doživete krasote mi ostajajo nepozabne in hranijo moje upanje. Vse bo še dobro! Pustimo Jezusa! - Kar On pri delu zamudi, vse dvojno potem nadomesti in v Njegovi odsotnosti je pogosto prav toliko narejenega, kot da bi bil On zraven.«
2 To so morali bratje Jakobu potrditi, vendar pa je Joel menil: »Danes pa nam bo prav gotovo manjkal, kajti danes želimo delo končati!« Ko so prispeli do hiše, je vsak prijel za svoje delo, vendar na Jakobovo žalost delo ni napredovalo, ker so bratje z jeznimi besedami izražali nejevoljo zaradi Jezusove odsotnosti.
3 Sonce se je dvigalo vedno višje in poldne ni bilo več daleč. Tedaj pa je prišel molčeči Jožef s še bolj molčečim Jezusom. Kratko sta pozdravila in se molče vključila v delo. Bratje so si morali priznati, da je sedaj delo napredovalo dvakrat hitreje. Potrebno je bilo dvigniti težak tram in izgledalo je, da skupne moči ne bodo zadostovale. Tedaj se je Jezus prerinil do Jožefa in mu rekel: »Zavzemi Moj prostor!« Nato je Jezus z enim samim pritiskom in sunkom namestil tram na njegovo mesto. Bratje so se strmeče spogledali. Jakobu pa je od veselja zadrhtelo srce tako

močno, da se je odsev tega zrcalil na njegovem obrazu. Bratje so ga začudeno pogledali, vendar so molčali.
4 Molče so pojedli svoj opoldanski kruh. Stari Jožef se je namestil v senco in po kratkem času zaspal. Bratje so se potiho pogovarjali o delu, ki ga je bilo potrebno še opraviti. Jezus pa ni obmiroval. Izgledalo je, kot, da bi hotel nadomestiti tri izgubljene dneve. Dopustili so Mu to, ker so vedeli, da Jezus ne trpi ugovorov in je za pogovor nasploh težko dostopen. Zato so tudi oni zopet prijeli za delo in uvideli, da je On v pol ure izredno veliko naredil. Mirno in brez besed je potekalo delo naprej in pozno popoldne je bilo končano.
5 Odšli so domov, vendar Jezus ni šel z njimi. »Jaz grem še k nekemu oddaljenemu sosedu na oglede za nadaljnje delo! Vendar Bom pred spanjem doma.« Tako so se z ljubeznijo poslovili od svojega brata, ki so mu tako pogostokrat povzročali bolečino. Vendar pa je Jakob še vprašal: »Ali ne moreva iti skupaj? Mati je vedno pomirjena, če sem pri Tebi. Kajti Ti si postal resnično tih, odkar …«
6 »Ne govori dalje, Moj Jakob, kajti česar ne vemo, o tem naj ne bi govorili. Na žalost pa zapravljate svoje najboljše moči s svojim pogostim govorjenjem in napačnim delovanjem. Zakaj ne dajete vselej Bogu čast v vaših srcih in spoznate visoke cilje, ki vam jih postavlja Bog? Zato, Moj brat, ne sprašuj več. Ljubi svoje brate in ne delaj nobene izjeme pri Meni. Še enkrat pozdravi mater! Še danes pridem domov.«
7 Ko so prispeli domov, so Marijine oči iskale Jezusa in nova bolečina je prešinila njeno srce, ker njen ljubljeni Jezus ni prišel z njimi. Jakob ji je izročil pozdrave in ji povedal Jezusove besede. Jožef pa je dodal: »Da, mi se hočemo našemu Gospodu in Bogu Sabaotu zahvaliti in mu dati čast. Kajti Njegove poti in Njegove misli so drugačne od naših. Ti Marija pa mi ne razvajaj Jezusa še bolj, kajti On ni več otrok. On nam da lahko več kot potrebujemo in slabost je že to, če smo v skrbeh zaradi Njega. Danes sem, kot že pogostokrat poprej, opazoval Jezusa pri Njegovem delu. Kljub neprespani noči je bil Najvrednejši in Njegove potrebe so za polovico manjše od naših. Z Njim ima Bog čisto posebne namene! Zato upognimo svoja mišljenje in verujmo Njegovi napovedi! Prišel bo čas, ko bo naš Bog govoril še z lepšo govorico, kot v preteklosti!«
8 Marija je molčala, vendar je bila njena žalost večja kot njena vera. Ona je vendar »mati« in želi živeti samo za svojega Sina, čeprav je do sedaj že veliko žalosti in trpljenja padlo na njeno srce.

3. Jezus in Marija

1 Zdelo se ji je, kakor da Jezus o tej žalosti noče ničesar vedeti in tudi govoriti ni

mogla z njim, kajti vedno, ko je to želela, jo je samo pogledal in molče odšel ven in nato pogosto več ur, da, celo več dni, ostal daleč od doma brez hrane in prenočišča. Kaj se dogaja v Jezusu? Zakaj ne govori s svojo materjo? »Ali tega nisem vredna, ali pa sem Ga s čim prizadela? » takšne misli so obkrožale Marijo in ji niso dale miru. »Danes Ga zagotovo vprašam!« je sklenila in potem začela pripravljati večerjo. Minile so ure - in vsi so odšli k počitku. Marija je sedla na klop pred hišo in čakala na Jezusa, ki je kmalu prišel. Molče je pozdravil Svojo mater - in sedel poleg nje. V tišini so minevale minute za minutami. Marijino srce se je krčevito stiskalo v bolečini.
2 Potem je Jezus končno spregovori: »Zakaj si tako žalostna in dopustiš, da te skrbi tako stiskajo? Si pozabila veliko uslugo, ki ti jo je naredil Bog? Zakaj tako otežuješ Mojo borbo? Ti si vendar edini človek, ki bi Me lahko razumel! Ne, nisem Jaz postal drugačen človek, temveč vi ostali! Jaz sem še vedno isti kot prej. Sam moram Svoj delež šele poplačati Zemlji, ker sem tudi Jaz zavezan davku. Zato se moram, dokler te vezi še obstajajo, boriti s tem in Sem sam!
3 Pusti vendar vse svoje človeške misli in želje ob strani, kajti to, kar ti veruješ, da bi lahko služilo za Mojo srečo, bi bila nesreča za človeštvo! Boj ne velja Meni, ne, on velja celotnemu človeštvu Zemlje. Jaz ne iščem človeške cilje, temveč si prizadevam doseči Božje! Zato Mi podaj roko in preženi vso žalost.« Prav potiho je še dodal: »Še veliko večja ti bo nekoč strla srce. Zato zapusti vse želje in ohrani edino upanje, da bi se v Meni združila Bog - in človek! Šele potem bom lahko prodrl do cilja. Potem bom lahko tudi Jaz najemal ljudi, ki bodo, enako kot Jaz, hrepeneli po edinem cilju, da si pridobijo večno življenje. Bodi sedaj mirna in veruj! Kmalu bo prišel čas, vendar imam še tako veliko pred Seboj, preden lahko začnem.
4 Ko sem bil še otrok, sem posedoval vso tvojo ljubezen, ki se lahko loči od lastnega jaza. Tedaj si zaupala Večnemu Bogu. Imela si milostne dokaze v obilju in hvaležno si Me pritiskala na svoje srce. Danes, ko te še tisočkrat bolj potrebujem, danes, ko se borim z negativnimi silami v Sebi vsepovsod naletim na nerazumevanje. In zato sem tako osamljen in bom osamljen tudi ostal, dokler ne pride rešitev. Potem pa se boste vsi veselili! Potem bo resnica, kar je zapisano: Najmanjše - bo povzdignjeno v najvišje (2). Vendar pa bo ošabnost - padla!
5 Marija, bodi prepričana, nebeške blaženosti se pričnejo šele tam, kjer se ponižnost in vdanost pred Bogom združita! - In ves nebeški sijaj se izlije v srce, ki zna otroško samo verjeti, ne da bi hotelo vedeti! Zato Me ne zadržujte. Izvir v Meni mora žuboreti, da bo na ta način potok sveta spet urejen v postavi Božje ureditve!«
6 »Jezus!«, zakliče prestrašena Marija, »kaj nameravaš? Ostani v hiši in ne prinašaj nove žalosti! Kaj ti je treba skrbeti za nove moči? Kaj hočeš spremeniti tu v

zemeljskem bivanju? Poglej mene! Jaz, tvoja mati, Te tako ljubim. Prihrani mi nadaljnjo žalost! Kako kmalu nas lahko stari Jožef zapusti in odide domov k svojim očetom, potem imam samo še tebe! To veliko upanje je mimo.
7 Res moram pogosto misliti na preteklost, kako nam je stal Jehova ob strani in nam je pogosto pošiljal vidne angele. On je to v Svojem načrtu sedaj gotovo drugače uredil. Ko sem te spočela naj bi predstavljal Luč v temi. Vendar danes skorajda ne veš, da imaš mater, si gluh in nem in se obračaš na druge ljudi. O Jezus! Moj Jezus, meni bo počilo srce od bolečine. Oh, če bi danes slišal svojega krušnega očeta, kako je tožil pred Bogom, bi se zagotovo spet vrnil k nam - in bil naš dobri, ljubljeni Jezus!«
8 »Utihni žena! - O, Marija, ti ne veš, kaj hočeš! Če bi se uklonil vaši volji, zagotovo ne bi izpolnil Božje volje. Božja želja in volja živi v Meni kot zrno semena in ga moram zato tudi negovati. Jaz ne iščem novih moči, o ne, stara pra moč je to - ki jo je potrebno razkriti v človeških srcih. Zato te prosim, bodi tiho in daj tudi ti Meni tiho privolitev. Nekoč ti bo poplačana tvoja ljubezen, skrb in žalost. Samo še kratek čas, potem bo tudi pot izravnana in svobodno tlakovana do te pra moči v notranjosti. Potem Mi sledite, vendar ne prisilno, temveč gnani od tega Duha, za katerega se Jaz bojujem in ga moram osvoboditi vseh nesnag in dušnih priveskov. To pa je tako težko, tako težko!
9 O, mati, razumi Me vsaj tokrat! - Ne dopusti, da bi te zaman prosil! Bodi velika in močna, in glej na Tistega, ki te je izvolil! O, mati, blagoslovi Me, Svojega sina! Danes sem to še; - če pa bom to lahko še enkrat rekel je dvomljivo. Kajti nekaj Večjega, Silnejšega Me je izbralo in zagrabilo, zato, da bo sovražnik vsega življenja izgubil svoje orožje.
10 Poglej navzdol k Meni! Klečim pred teboj in ti izpovedujem sinovo ljubezen. In kaj si ti do sedaj naredila? - Hranila si Moje telo, vendar Moja duša hrepeni po ljubezni, ki je življenje in razumevanje in to v takšni meri, da bi se ti prestrašila! Verjemi Mi, Moja mati, hrepenenje živi v Meni, ki ne more biti potešeno, dokler ne bom razrešen v vsem dušno preteklem bitju! Duh je ta, ki Mi osvetljujoče kaže pot k obilju moči in življenja v Meni! In kaže celo s še večjo jasnostjo tudi vse zapreke za dosego tega cilja! In zelo velika zapreka je bila Moja otroška, slepa ljubezen do tebe! Hotel sem jo premagati - vendar te s tem ne žalostiti! Hotel sem se bojevati - vendar ti naj tega ne bi videla! Hotel sem te osrečiti kot dober sin, pa mi to vendar ni uspelo. Kajti Mene Samega je to zadrževalo, dokler sedaj nisem prodrl do odkrite borbe z vsemi temi negativnimi silami v Sebi.
11 Zato sem vas zapuščal in hitel v tišino gozdov in višino gora in sem se našel na

pravem mestu šele po vedno močnejšem nastajanju Duha ljubezni v Meni, ki opominja in pritiska k večji hitrosti. Jaz nisem utrujen - če nočem! Tudi lakote ne čutim, če tega nočem! Toda Moje srce še ne zna molčati - kadar Jaz hočem; prisotnih je še preveč zemeljskih želja.
12 Sedaj sem ti odkrito in jasno razložil Svoje notranje življenje in tudi moj cilj. Blagoslovi Me! Potrebujem tvojo ljubezen. Vendar še naprej molči pred brati in nič več ne pokaži, da se zaradi Mene žalostiš. Obljubi to, ne Meni, ampak sama sebi. In Duh Jehove in ljubezenska sapica naj te obkroža in krepi do popolne zmage! – Lahko noč!«

4. Nadangelovo pričevanje

1 Jezus je hitro odšel v hišo, toda v Marijini duši so še enkrat mogočno odmevale vse Njegove besede.
2 Po minuto dolgem molčanju je noč pretrgal blisk in neka postava v svetlem siju se je pojavila pred prestrašeno materjo. »Ne boj se, Ti prežalostna! Izvoljena si pred vsemi materami, in boš še doživela vse čudovitosti Večne Božje ljubezni! Nekaj Velikega še stoji pred teboj in pred vsem svetom! Ti tega ne bi smela pozabiti, kajti poslušaj:
3 Jezusu je prisojena zmaga!
4 Ves pekel tuli in preži na Jezusa, da ne bi karkoli storil s tujo pomočjo. Mi vidimo to borbo in ne smemo pomagati.
5 Kjer stoji Jezus sam, tam stojijo nasprotniki v velikem številu. Tudi Ti, ljubljena mati, stojiš na strani nasprotnikov in si našemu Gospodu in Bogu – v Jezusu - otežila zmago.
6 Zato se okrepi v moji luči in na moji besedi in dopusti tam, kjer manjka vere – bivati samo ljubezen in upanje. Potem bodo vsemu dobremu v tebi vrata odprta in v močni in pravični volji boš našla tudi dovolj moči. In kdor deluje iz te moči, ni deloval zaman.
7 Sedaj pa moram zopet oditi, dokler me Gospod zopet ne pokliče, da bi vam v Njegovi Večni Ljubezni služil. Hitim v sladki, sveti želji, da bi smel še naprej hraniti kal v vaših prsih. Mi čakamo dalje.
8 In tako ostajam v ponižnosti, tvoj blaženi služabnik Gabrijel. Amen!«

5. Obisk v Jožefovi delavnici

1 »Pozdravljen brat iz Abrahama, Izaka in Jakoba!« S temi besedami je ponudil starejši mož z dolgimi valujočimi lasmi in brado staremu Jožefu roko. »Končno te

lahko pozdravim, kajti hrepenel sem govoriti s teboj! Že pred dvema dnevoma sem bil tu, toda tvoja žena me je z mojo srčno stisko napotila k tebi.«
2 »Bodi prisrčno dobrodošel, ljubi brat Andreas iz Gospoda! Naj nas duh Jehove razsvetli, da se bomo razumeli. Vem, moja žena mi je že pripovedovala o tvojem prihodu, vendar ti moram v imenu Jehove zagotoviti, da imaš popolnoma napačne predstave o Jezusu. Zakaj si zavoljo njega delaš skrbi? Četudi odhaja od doma in ostaja dolge dneve zunaj, je vendar predober sin, da bi nam, ki smo iz Davidovega rodu, delal sramoto. Vendar pridi in se spočij! Mogoče boš lahko govoril z njim, kajti sedaj je v hiši pri zajtrku!«
3 Stari Jud je stal zmeden in v zadregi. Samo ljubezen do Jožefovih ga je danes ponovno pripeljala v to hišo. Dolgo je že gojil neko misel in zaradi tega se je zanimal za Jezusa bolj kot bi se sicer. V tem trenutku je Jezus vstopil v delavnico, na kratko pozdravil, predirno pogledal Andreasa s svojimi velikimi očmi in mu brez besede ponudil roko.
4 Andreas jo je trdno držal, kot da je ne bi več hotel izpustiti, nato pa je rekel: »Moj ljubi mladi prijatelj in brat iz Boga! K tebi me je vleklo, kot bi bil Ti moj sin! Sprejemam delež veselja, ki ga imajo tvoji starši s teboj. Moram pa na žalost doživeti tudi to bolečino, da Ti v Svojih dolžnostih le ne pustiš vladati sveti resnosti, ki jo Bog - po Mojzesu - nam in vsem narodom sporoča.
5 Prišel sem, da bi Tebi in Tvojim staršem nekaj predlagal. Imam veliko posestvo. V tem velikem, silnem času, ko vojske poganov, Rimljani, grozijo uničiti vso vero in vse dobre navade, potrebujem zanesljivega mladega moža. Nimam nobenega moškega potomca. Samo moja hčerka Edit, osamljena in brez upanja, je ostala v moji hiši, odkar je Jehova odpoklical mojo ženo v kraljestvo smrti.
6 Glej, ljubi brat Jožef, star si že. kot jaz. Tvoji sinovi opravljajo tvoje rokodelstvo. Tudi brez tebe bodo zelo dobro nadaljevali z delom. Ti si ostal siromašen in tvoje posestvo tudi ni postalo večje. Ne morem grajati tvoje pogosto slepe ljubezni in napačne skromnosti, ki včasih, namesto da bi koristila, samo škoduje. Zato sedaj končno dopusti, da spregovori modrost - in pridi k nam, ti, tvoja žena in Jezus, tvoj najmlajši sin. Vse drugo pa prepustimo Jehovi, Gospodu.«
7 Jožef je dolgo gledal Andreasa. Nato je nakazal s kretnjami, da to ni mogoče. »Jehova hoče, da ostanemo tu, v Nazaretu. Vendar vprašajmo enkrat tudi Jezusa!«
8 Jezus, ki je poslušal ves pogovor, je takoj prišel k obema starima možema, se priklonil pred Andreasom in spregovoril: »Brez pomena je vsaka beseda iz Mojih ust, ker Jaz v vaših srcih in v vaši pameti nisem nič drugega, kot razvajen ljubljenec Moje matere in kot takšen nimam nobene volje. Tu pa se silno motita! Potreboval bi Me kot hčerkinega moža! Prepričan bodi, da Jaz nikoli ne smem pomisliti na to, kajti Moje

življenje ima nek višji cilj. Vendar, ker sta poštena in si ti, Andreas, prišel k nam z dobrim namenom, se bomo pogovorili o tem sedaj in za vnaprej.
9 Ti, tako pravični Jožef! Kako moreš tako lahko pozabiti milostni dokaz naklonjenosti Boga?
10 In ti, Andreas, ti pravičnež po Mojzesovi postavi, kako to, da tebi ne zadostujejo obljube Jehove? Ali nista že oba v tej starosti, ko bi že zdavnaj morala biti ven iz vseh dvomov, vprašanj in skrbi?
11 Ti, Jožef, vidiš v Meni (razrešeno) veliko nalogo; da s silno uničujočo borbo s Samim Seboj razvijam sposobnosti in voljo, pred katero se moraš ti ukloniti. In naslednje ti mora biti jasno: Večni Bog, kot Velika resnična Ljubezen ne dopušča zaman vso učinkovito vodeno borbo, kajti Njegova Ljubezen ima za temelj Resnično Modrost. In Jaz ne stojim pred teboj kot tvoj sin, temveč Tisti, ki lahko reče: Samo še malo časa, potem pa bo vse borbe konec! Potem bom zgradil pot, ki bo vodila naravnost k resničnemu cilju človeštva. In ta sveta pot se imenuje odrešena ljubezen do vsega še zvezanega življenja.
12 Ti, Andreas! Tvoje hrepenenje pa se imenuje: Biti srečen in o nesreči drugih nič videti in hoteti! Zato si zaskrbljen za svojo hčerko Edit, ki jo nadvse ljubiš in ji želiš največjo srečo. V njeni mladostni sreči želiš pozabiti svojo starost in bližajočo smrt. Si pa kdajkoli v svojem življenju poznal resnično blaženost sreče? Ne, in ponovno ne, ti rečem! Kajti v opojnosti strasti, ki ne pozna nobene ljubezni, si ti užival! Kaj si do sedaj naredil, da bi poplačal Jehovino dobroto, ki te je naredila bogatega in velikega pred svetom
13 Kaj pomeni biti bogat??? Poglej, povedal ti bom ime nekoga, ki je tu bogat! Imenuje se Jezus - in stoji pred teboj!
14 Jaz sem bogat! Kajti to, kar imam, ne pripada oblasti Zemlje (to pomeni, da ni nič zemeljsko minljivega). In nikoli mi svet ne bo nevoščljiv Mojega posestva, ker je to zemeljskim očem nevidno! Toda zelo malo rok se steguje po tej visoki posesti, ki se imenuje - svoboda! Biti prost - v volji in hotenju! Biti prost - v vsem delu in ravnanju! Nobene oblasti razen Božje - v ljudeh in izven ljudi! To je bogastvo nad bogastvom!!! Zato pojdi domov in preišči svojo posest ali bo po tvoji smrti res ostala tvoja!? Potem boš mogoče razumel pomen Mojih Besed!«
15 »Jožef!« je zaklical Andreas, »Saj sem vendar vedel, da si je tvoj sin po številnih dneh, ko je bil sam, prilastil neumne ideje in izmišljotine. Vse, kar je modrega in jasnega, pa je porinil na stran, da bi kot posebnež zbudil pozornost pri ljudeh!
16 Ne verjemi, ljubi brat iz Abrahama, da vse te pravljice, ki krožijo o Jezusu, prinašajo veselje hiši Jehove in visokemu duhovniku. Resnično ne morem razumeti, da si to dopustil. Ravno ti, ki poznaš samo strah Božji in vero! Toda ni še prepozno!

Uporabi ves svoj vpliv skupaj z ženo in pridi k meni! V drugem okolju bo Jezus postal čisto drugačen in mi bomo le prispeli do cilja.«
17 »Ljubi brat Andreas,« je resno odgovoril Jožef, »ni bilo potrebno toliko besed, ker premalo poznaš Jezusa, jaz pa predobro! On ne bo naredil tisto, kar mi hočemo. Kako zelo je moja žena skrbela in se borila! Kako smo molili! Dobili pa smo gotovost, da je Jezus poklican za nekaj drugega! Ne vem še kaj nam bo prinesla prihodnost. Kdo ve, če jo bom jaz še doživel. Toda eno je gotovo: Jezus je drugačen kot mi! Mi molimo - Jezus gre sam na višine! Mi smo lačni in utrujeni – za Jezusa pa se zdi, kot da ima naravo iz železa! Mi imamo potrebo po pogovoru - Jezus nikoli! Niti ene same besede ne moreš izvleči iz njega! Čudim se, da je tebi namenil toliko besed! Mi tu in tam govorimo o prihodnosti - Jezus nikdar! Če pa pride bolnik ali berač v hišo, pa mu Jezus daje upanje in miloščino!
18 Opazoval sem Jezusa pri njegovem vsakdanjem delu in ustvarjanju, ne da bi imel pri tem samo enkrat vzrok za grajanje. Prišla je četa Rimljanov in se ustavila pri vodnjaku. Dobro veš, da je strogo prepovedano dati kruh in vodo ubogim, lačnim in žejnim ujetnikom. Jezus pa je šel tja s kruhom in vodo, da bi okrepil ujetnike. Kako me je skrbelo zaradi tega dejanja, toda Jehova nam je bil milosten. Nobenih posledic nismo imeli. Nasprotno, moji sinovi so nato dobili dobro plačano delo pri tem rimskem poveljniku.
19 In tako živim v spoznanju: Najbolje je molčati. Jezus molči po celi dan, pa bom tudi jaz molčal, četudi bi usta še tako rada govorila.«
20 V tem trenutku je vstopila Marija in vprašujoče pogledala te tri može, ker je bilo vse tako mirno in tiho. Prisrčno je pozdravila gosta in prosila Jezusa za njegovo pomoč.
21 Jezus pa je v skromni obliki dejal: »Ostani raje nekaj trenutkov tu; pogovarjamo se o Meni. Če imaš željo, se lahko z Jožefom preseliš k Andreasu. Jaz ostanem tu, dokler stiskajoče življenje v Meni ne zapove delovati in ustvarjati! Slabo, zelo slabo je z ljudmi, ker si hočejo ustvariti samo veliko dobička s svojimi dobrinami. Po drugi strani pa je zopet slabo, če človek lahkomiselno zapusti Zemljo, ki ga je leta hranila, mu prinašala srečo in še kaj. Samo v izpolnjevanju svojih dolžnosti (svojega življenjskega smotra) se reši človek duha skrbi in pusti dozorevati zaupanje v sebi do Večnega Boga in Stvarnika. S tem se veliko uredi kot samo po sebi.
22 Ljubi prijatelji in tudi ti Marija! Prepričan sem v uspeh, ker se že oznanja »novo življenje« v Mojih prsih. Pozoren sem samo na to življenje, česar vi vsi še ne morete dojeti! Kajti človekovo hotenje ne dozoreva (prinaša) tega uspeha! Uspeh prinaša samo resno premagovanje lastnih želja!
23 Ne upam na jutri ali pojutrišnjem, ne! Računam na danes! Izpolniti hočem naloge,

ki jih življenje DANES postavlja! In zato mi daje Večni Bog moč in uspeh! Poglejte tu, tale veliki kos lesa; potrebna je najmanj 2-3 ure časa, da bi izvrtal skozenj veliko luknjo. Jaz pa postavim samo železo nanj, obrnem z roko in sem skozi.
24 Leta so bila potrebna, da sem Svojo voljo utrdil in uredil moči v Sebi tako, kot da bi Mi drug človek v Meni z velikansko močjo hitel na pomoč (Vsi bi se morali naučiti moči svoje volje koncentrirati, ne pa jih tako mnogokratno raztresati!!!). To se boste vi šele pozneje učili razumevati.
25 Zato bodite mirni in tihi in ne govorite o Meni, pa tudi jezite se ne nad Menoj! Srečen je tisti človek, ki ga ničesar, kar se loti, vseeno tako ali drugače, ne more spraviti iz ravnotežja njegovega notranjega miru; ki se nauči zaupati notranji pomoči, ki se mu sama od sebe ponuja. S tem bomo končali naš razgovor. Pridi, Marija, hočem ti izpolniti tvojo željo! Božji blagoslov z vami! Toda ti, brat Andreas, bodi danes Jožefov gost! Jaz pa imam še veliko pred seboj, kar pa vam ne smem pripovedovati zavoljo vašega miru. (3)
26 Pozdravi svojo hčerko Edit; vem, da Me pozna in Me ljubi na svoj način. Tudi Jaz jo ljubim, vendar samo tako, kot ljubim tebe. Zato se je vsaki drugi želji potrebno odpovedati, celo z deležem tistega, kar vi imenujete sreča. Cilj, za katerega si Jaz prizadevam, je potreben, da bi v prihodnosti vsi ljudje samo po tem enem cilju hrepeneli: POSTATI ENO Z BOGOM!
27 In če se nasprotja na nasprotja, zapreke na zapreke nakopičijo, sem Jaz vendar uspel doseči, da je vse to mogoče poriniti stran skozi notranji mir in veličastnost v Bogu.
28 Nič, prav NIČ nas ne sme ločiti od tega svetega potega tja k Bogu; da bo Bog v vsej svoji ljubezni in moči postal prisoten - notranje.
29 Vendar, dokler sta še Bog in človek dva, lahko Satan zmaguje. Šele, ko postaneta Bog in človek ENO, bo vse, kar je ločeno, premagano! Potem bom lahko na vseh krajih istočasno! Potem se bo vsepovsod oznanjalo to prebujeno, veselo, delujoče, čudovito in vse osrečujoče življenje - Sin iz Boga!
30 Ne ugovarjajte, temveč obdržite Moje Besede; le-te bodo nekoč postale LUČ, znamenje in tudi vas postavile na tega Božjega duha vsega življenja! Srečen si ti, Jožef, ker si se prebil in MI nisi več zapreka! In velika si ti, Marija, pred Bogom, ker se ponižno upogibaš Moji volji! Vendar je sovražnik vsega življenja na preži, to vem že dolgo! Trdno se držite izreka:
31 Z BOGOM - VSE, BREZ NJEGA - NIČ! Amen! (zgodi se).

6. Jezusov pogovor z Janezom, zaharijevoim sinom, na samotni gorski višini

1 Sredi visokega hriba, sedeč na neki skalni pečini, je Jezus gledal na čudovito sozvezdje, ki ga je nebo ponujalo Njegovim očem. Bila je noč in Njegove oči so premišljajoče blodile v daljavi. Vedno znova so nekaj iskale. Premagovala ga je lahna dremavica, ker je bil že tretjo noč na tej gorski višini. Zvezde so bledele in lahna jutranja zarja, kot tudi prebujanje gozdnih ptičev, je pričela oznanjati nastanek prihajajočega dne.
2 Jezus se je prebudil. Zmraženo se je tesneje zavil v svoj plašč. Njegov pogled je zopet iskal tisto točko v nižini. Nič se še ni moglo prepoznati. Tedaj se je Jezus spustil na kolena, sklonil glavo na svoje podlakti in začel moliti:
3 »Sveti Oče! Ti ljubezen vse ljubezni! V tej jutranji tišini sem potopljen v tiho molitev. Glej! Potrebujem Te! Potrebujem Tvojo Moč! Vidim pot in vidim sončno jasno naloge, ki Me, kot človeka, še čakajo! Toda nujno potrebujem zavest: Da si Ti v Meni, da Ti v Meni živiš, ne več kot drugo življenje poleg Mene, temveč kot Moje Lastno življenje! O, Oče! Tudi v tem prihajajočem dnevu naj Mi bo vse, tudi najmanjše, kot dokaz, da si Ti pri Meni! Amen!«
4 Jezus se je dvignil in zopet s pogledom iskal točko, ki se je v somraku predstavljala kot soteska. Nad potjo je krožil jastreb, da bi se spustil na kakšno ponujeno žrtev. Tedaj je Jezus spregovoril kot bi rekel sam Sebi: »Tudi vam bo nekoč prišla odrešitev, ko bo seme položeno in sovražnik premagan! O, ti uboga Zemlja - s temi še bolj ubogimi prebivalci! Kako srečna bi bila, če bi sovražnik vsega življenja, kot tvoj miroljubni pastir, izpolnil Božjo voljo! Vendar, o dobri Oče, za Tvojo ljubezen in Tvoje cilje še ni čas!«
5 Jezus se je sprehodil in vztrajno strmel v, kot v žerjavico potopljeno, vzhajajoče sonce. Sonce je vzhajalo vedno višje, da bi v beli luči svetilo in sijalo.
6 Jezus je iztegnil roki, kot bi se hotel kopati v luči, se potem obrnil in naenkrat ugledal Svojo senco. Njegove iztegnjene roke in Njegovo telo, od nog do glave, je predstavljalo križ!
7 »O, ti križ! Ti prispodoba ponižnosti, ti znamenje nemoči (nezavesti), ti znamenje večnega Božjega Stvarstva! V tvojem znamenju bom zmagal!«
8 Potem je Jezus, nekoliko premražen, ponovno sedel na kamen, da bi še naprej gledal po soteski. »Ali bo prišel? Ali bo sledil klicu Duha?« Tako se je spraševal vedno znova, kot bi proseče rekel sebi: »O, Ti Večna Ljubezen! To je Tvoja volja (da pride Janez)! Naj bo Moj! Na široko odpri najina srca, da bova dozorela za delovanje v Tvoji službi!«
9 Po soteski navzgor je prihajal mlad mož, kot z nevidno roko voden ter s hitrimi koraki hitel k Jezusu. Njegov obraz je bil zardel, njegov pulz in njegovo dihanje hitro in težko. Hitel je brez postanka in počitka, po skalah in gozdu, po travi in grmovju,

ponoči, da bi prispel na kraj, kjer je bil Jezus. »Pusti, da se spočijem pri Tebi, moj srčni brat in dovoli, da Te vprašam: Kaj naj to pomeni? Kajti že tri dni me je silno vleklo k Tebi, vendar se je dvom nad dvomom dvigal nad menoj, saj sem vendar zvedel, da si pri svojih ljubih v Nazaretu.
10 Pritisk je bil vedno močnejši in tako sem zapustil očetovo hišo, kjer je mati sedaj ostala v strahu glede mene in šel proti gorovju. Ta pritisk v meni se je naenkrat spremenil v moč in prepričanost, da grem po pravi poti, kot bi mi nevidni prst kazal pot skozi številne ovire. In sedaj, Jehovu bodi hvala, sem tu! Sedaj mi je jasno: Ti me potrebuješ! Dopusti, da zvem zakaj in čemu.
11 Povej, srčni prijatelj, ali ne bi bilo pri vas doma bolj udobno in lepše, kot pa tu gori na tej samoti, kjer ni življenja, nad nama - nebo, globoko pod nama -domovina. Tu sva, kot dva od Boga zapuščena, brez hrane in brez zaščite. Povej mi, kaj naj vse to pomeni?«
12 Jezus mu je nežno odgovoril: »Janez! Podaj Mi svoji roki in dopusti, da bom gledal v tvoje ljube, zveste oči! Vem, da v tebi ni zvijače in vendar sem za tebe v velikem strahu in žalosti. Dopusti, da ti v miru povem; tudi ti Mene trdno poglej, da bodo prešli vsi pomisleki in boš ugledal jedro Moje duše! Glej! Tu zgoraj, v tem čistem višinskem zraku, obdana z blagimi bitji, sva razrešena pritiska, ki ga globina izvaja na vsa srca. Od lakote in žeje sva utrujena, da, upehana; nobene možnosti ni, da bi se nasitila. Duhu pa je tu malenkost naju okrepiti in osvežiti. Tu so naše duše bolj brez zapreke sposobne sprejeti vzvišeno hrano in vzvišene darove neposredno iz roke večnega Boga.
13 Jaz sem te klical - in prišel si! Spomni se na razgovore naših očetov! Spomni se, o čem smo se tako pogosto pogovarjali ob kratkih obiskih! Toda ti si to pozabil - in si prevzel tisto, kar ti je tvoj razum dejal! Nisi še občutil, da si pri vsej svoji odkritosrčni volji in hotenju ostal notranje reven in brez miru.
14 Glej, midva sva oba poklicana za nekaj Večjega, kot ti lahko samo slutiš! Dopusti, da ti povem, kako sem se Jaz bojeval in boril. Vendar se to ne da obleči v besede. Ta veliki, silni življenjski cilj je bil v Meni vselej Sveta Resnost!
15 Ti pa tako trdno veruješ, da mora Bog, Večni, priti tebi naproti, da bi ti ponudil Svoj milostni dar!? - Brat! Tu pa se silno motiš (samo skozi silno borbo v notranjosti in sveto resnostjo si človek pribori Božje milostne darove) !!! Skozi Njegovo neskončno milostno vodenje sva oba poklicana da Mu vrneva izgubljeno življenje! In vse izgubljeno leži sedaj, kot neskončna, večno neminljiva dobrina iz Boga v (naših) najinih srcih! Vendar tudi že samo najrahlejši vzgib, najmanjša ljubezen do minljivega, ne dopusti temu milosti polnemu obstoju v nas priti na dan!
16 Jaz sem to najino misijo spoznal ter ugledal bogastvo moči in obilice v najinem

Duhu, in se sedaj krepim vse bolj v volji zavračanja vsega zemeljskega. Zato, ljubi Janez, poglej tudi ti v svoje lastno srce. Tam je zibelka in počivališče Večne Ljubezni iz Boga. In samo tam, kjer je ta ljubezen, tam se šele iz nje razvije novo življenje.
17 Vse, kar vidiš z mesenimi očmi, je notranje bolno, smrtno bolno. Lahko preletiš celo Zemljo, toda nobenega pomočnika ne boš našel! Pomočnik živi najprej samo v nas, kot nevidni najmanjši atom in hoče biti hranjen in negovan z našo ljubeznijo do tega novega življenja iz Boga! In zdaj, glej, boš vprašal: S čim naj bi to Božje življenje v sebi hranil? Odgovor na to ni lahek. Glasi se: Z žrtvovanjem zemeljskih želja, s tem, kar odvzameš lastnemu dušnemu bitju! Potem ti vse zavrte moči niso več zapreka služiti.
18 Potrebujem te - kot Mojega glasnika! Kot tistega, ki bo ljudi opozarjal na to, kar tu prihaja: Božje življenje v Meni - za vse ljudi!
19 Poznaš tempelj in njegovo hinavsko delovanje. Poznaš sveto pismo in vse obljube. Ti že dolgo veš, da se hoče Večna Ljubezen v Meni utelesiti na to Zemljo in v tem času. Pa se vendar trdno držiš tega otrplega Zakona. Poglej, če ti je Bog podelil moči, da lahko grehe zavrneš, vseeno ne smeš misliti, da so vsi ljudje tako ustvarjeni. Ti si se skozi vse globine svoje duše že prebil, vendar, ali lahko sredstvo, s katerim zmoreš zdraviti svoje bolne brate, imenuješ svojo lastnino?
20 NE! To bi bila velika blodnja! Kajti vsa tvoja vera, delo in delovanje se lahko naslanja samo na to, kar si se naučil v tempelju in šolah. Ni potrebno biti ostrega duha, da znaš presoditi vse nepravilno. Ni potrebno, da si razsvetljenec, da spoznaš vse zlo.
21 Vendar je sedaj tu čas, ko naj bi vse Božje v ljudeh postalo razodeto! To pa lahko postane razodeto samo nama v luči najinega resničnega, resnega, svetega služenja Bogu in z žrtvijo vsega zemeljskega na lastnem jazu - in ta pot velja za vse ljudi. Zato poglej okoli sebe! Žarki luči naju obdajajo, da bi nama v luči dopustili spoznati, da vse, kar življenje hoče, mora biti prepojeno z lučjo. Kajti luč je ta, ki vso rast pospešuje! Luč je ta, ki nam kaže temo v naši duši. In luč je ta, ki nam tudi vse škodljivo v nas pusti spoznati!«
22 »Ljubi brat Jezus! Tvoja ljubezen je velika! To občutim sedaj v tej uri, toda ne morem Te še razumeti. Dobro pa so mi ostale v spominu tvoje prejšnje besede, ki se nanašajo na našo bodočnost in spominjam se še, da si moj konec predstavil kot nezadovoljiv s tem, ko si rekel: Žrtev tvojega samoljubja. Toda moja glava je bila vedno popolnoma zmedena, če sem razmišljal o Tvojih vse preveč resnih in vendar z veliko ljubeznijo izgovorjenih besedah. Tako je tudi danes, v tej jutranji uri.
23 Šele sedaj mi prihaja zopet v zavest, kje pravzaprav sva in vsa ta skrivnostna moč, ki me je vlekla sem gor. O, Jezus, meni je tesno v tej puščobi, dopusti, da se

vrneva! Med potjo se lahko pogovoriva o tem, kaj naj storim. Pojdi vendar proč od tu in ne dopusti, da bi te prosil zaman.«
24 »O, Janez! Če Me danes nočeš razumeti, potem podereš neko oporo in upanje v Meni! Poglej, tri dni sedim tukaj v pričakovanju; sedaj, ko si tu, ne vzameš nobenega deleža v Moji borbi. Občutiš Mojo ljubezen in dobro dene tvojemu srcu, toda sedaj si pokazal, da v sebi ne poznaš še nobene resnične ljubezni.
25 Ljubezen je ljubezen takrat, ko se ne dvignejo nobeni pomisleki; kajti tam kjer se še tehta ni ljubezni, ljubezen nič ne tehta! Samo resnična ljubezen vse založi brez pomisleka. Toda voditelj te svete ljubezni mora biti - Božja luč in Njegova modrost! Zato mora še veliko, da, vse lastno v tebi umreti. Vsa kratkovidna lastna volja kot voditeljica mora zato umreti v nas.
26 Pomisli! V vsem, kar se je zgodilo, sta bila vedno dva! Ko je bil Adam, kot Gospod, kot namestnik Boga, postavljen na to Zemljo, tedaj je bilo vse ustvarjeno v enakem razmerju do Njega, kot moža do žene. Adam = Božji spočetnik, Stvarstvo = porodnica. Vendar je njegova ljubezen do lastnega jaza uničila vso njegovo notranjo čudovitost. Nato naj bi se Adam, kot spočetnik, zopet našel v ženi. Zato je Bog v Evi združil vse stvari (ustvarjeno). Toda Adam je padel skupaj s svojo ženo.
27 Do danes nosi Bog, Večni, skrb za vse padlo in zvezano življenje Sam. Sedaj so v naju obeh končno izpolnjeni vsi pogoji, kjer lahko midva, enako Adamu in Evi, tako čista, kot sta bila ta dva v začetku, najprej blagoslovljena, plodovito delujeva na zmotno notranje življenje ljudi - in potem oni, kot sami od sebe na vse stvari!
28 In tako stojiva pred veliko nalogo! Poznam Svojo nalogo in pokazal ti bom tvojo. Jaz že stojim na zaključku Svoje velike borbe! Hočem te podpirati in pokazati tvoj nadvse čudoviti veliki cilj. Kajti, brat Janez, če odpoveš v tem velikem silnem času, bo prišla še ena preizkušnja nad tabo, ki pa bo še veliko bolj mogočna! Glej! Ali Me tako ljubiš, da bi lahko rekel: Jaz in Ti - sva Eno?! Potem sem Jaz, kot ljubezen, tebi vse, in ti, kot razumljivo za to ljubezen, si Prvi, ki dozoreva sadove večnega bivanja. Če ne, boš moral pozneje šele iskati; včasih boš zmeden in vse preizkušnje tvoje vere bodo računane natančno po meri, koliko moči boš nosil v sebi. Torej govori in bodi odkrit!«
29 Janez je nekaj časa molčal in končno priznal: »Ljubi brat Jezus! Globok pomen tvojega govora je nedoumljiv za moj omejeni razum. Postavljaš me pred vprašanja in naloge, ki sem jih še nevreden. Poišči si vendar boljšega! Nekoga, ki bo tej veliki silni ljubezni, ki mi jo pravkar prikazuješ, izkazal pravo razumevanje.
20 Nič ne morem proti svoji naravi in ne morem živeti življenja, ki mi je še tuje. Glej, Ti poznaš mojo vzgojo: strogo po navodilih Mojzesove postave. Ta ljubezen, za katero se hočeš postaviti, je za mene polna domišljije in bojim se, da boš utrpel silni

brodolom. Kar si mi predstavil kot borbo, da bi Svoje meso in Svoje samoljubje premagal, je meni skrivnostno. Ti hočeš prispeti do cilja: predstaviti življenje iz Boga in hočeš zgraditi pot, ki bi nam ljudem bila za pomočnika in rešitelja vseh zablodelih. O, Moj Jezus! Ti dobri, ljubi človek! Ostani kar si in Ti boš sam Sebi služil najbolje! Ne verjemi, da boš oblast templja razbil! Ne verjemi, da Ti bodo varuhi tempelj verjeli! Vse predobro mi je to znano in ravno to mi je življenje pri njih naredilo tako trdo in grobo. Res se zavedam, da ne smem privoliti v noben greh. In če sem čez dan grešil, sem se, še preden je napočila noč, kesal na vreči pepela. Toda o ljubezni, prizanašanju in o dobroti pa nisem še nikoli slišal, razen od Tebe in od Tvoje in moje matere. Mojega očeta pa že davno ni več. Verjemi mi, če bi lahko tempelj uničil, bi to naredil, ker tam domuje greh. Toda jaz sem vendar samo človek in zato hočem tudi ostati zvest svojemu namenu in bom »prihod nebes« oznanjal vsemu ljudstvu!
21 Kar Ti nosiš v sebi, kot silo ljubezni in moči, je res hrepenenje v meni, da, slutim nekaj Velikega v Tebi! Toda vednost mi je važnejša, kot slutnja.
22 Zato si izvoli druge, ki ti bodo sledili prostovoljno! Kajti Ti si Gospod v Svojem bistvu in bivanju. Jaz pa sem samo tvoj hlapec. Zato, o Jezus, mi dopusti še danes uživati to pravico da Te imenujem brat! Dopusti mi še enkrat samkrat Te objeti, Tvoja usta in Tvoje zveste oči poljubiti! Iz tega spomina hočem potem črpati, če me bo življenje trdo zagrabilo. O moj Jezus, moj brat!«
23 »Pridi, moj Janez, na Moje prsi! Duhovno sem te vedno priklepal nase, kajti Jaz te ljubim - ljubim te tako iskreno! Zgrabi vendar duha v Meni in občuti posvetitev te svete jutranje ure. Napij se do sitega in pusti izginiti vse pomisleke. Spoznaj duha luči in življenja v Meni. Potem boš opremljen za poslanca in utiralca poti za Mene.
24 Res si bom iskal »brate«, ki bodo vsi skupaj to v sebi združili, kar naj bi pravzaprav ti predstavljal. Glej! Jaz lahko vplivam nate tako, kot sem te potegnil sem gor. Vendar v prihodnosti tudi tega ne bom smel narediti, ker sovražnik vsega življenja poseduje preveč vohunov. Zato je lahko samo tisto pravilno, kar sledi iz najpreprostejše ljubezni srca. Zato uživaj to uro! Kajti sedaj je to Duh ljubezni, ki naju povezuje in hoče v naju okrepiti voljo za sveto delo.
25 Če bom lahko še kdaj govoril s teboj v tem smislu, zavisi od postavitve tvojega srčnega stanja. Če hočeš biti in ostati moj zvesti Janez, potem preženi vso svojeglavost in zagledanost vaše. Kajti stokrat bolje je nepravično trpeti kot nepravično delati.
26 In če hočeš resnično v tem duhu ljubezni vstati in delovati, potem živi tako, da ne bo noben tvoj bližnji odšel od tebe razočaran. Nebeška moč in blagoslov bosta lastna samo srcu, ki se zna v ponižnosti upogniti pred Bogom. Kajti samo srce, ki je predrto

z Njegovim Duhom, bo v službi te ljubezni znalo delovati. O, moj Janez, premagaj sedaj vse pomisleke in se osvobodi! Naš čas je tu in pomoč je vsakemu potrebna!
27 Oglej si to lepo pokrajino, v njenih tihih gozdovih še prebiva mir. Pusti pa priti ljudi in ves mir bo uničen! Ljudje ne vedo več kaj je mir in kaj služi miru! Ne vedo kaj je ljubezen in kaj služi ljubezni.
28 Oborožimo se za veselo služenje v tej ljubezni. Ne sprašuj kje in kdaj služiti! V svojem srcu boš dobil odgovor. Če pa boš odšel -brez Mene- svojo pot, potem se bom Jaz tudi temu naučil ukloniti in ti ne bom za zapreko v tvoji samoizvoljeni službi pri velikem Božjem delu. Sedaj sem ti oznanil Svojo željo. Voli sam! In kakršno bo tvoje delovanje - takšno bo tvoje plačilo!
29 Sedaj pa se bova poslovila. Lahek naj bo tvoj povratek! Jaz pa še ostanem do noči tu na tej višini, da se še bolj utrdim in združim s svetim Božjim bistvom v Meni.

30 Janez se skoraj ni mogel ločiti, kajti prvikrat v svojem življenju je občutil, kaj pomeni »ločitev«! S solzami v očeh je še enkrat zaklical v slovo: »Čakal bom Tvoj klic, o, zvesti Jezus! In Bog z nami do ponovnega videnja!«
31 S hitrimi koraki je izginil Janez v soteski in Jezus je ostal sam! Sam! Njegove ustnice so mrmrale: »O, Janez! Če bi ostal tu iz proste ljubezni! Ne bi se več ločila do zmage! Vendar tudi to moram še danes premagati! In v noči, ko ne bom srečal nobenega človeka več, bom odhitel domov k hrepeneči in čakajoči materi.
32 O Bog! O Oče! O Ti ljubezen! Kako se Ti zahvaljujem, da me Moja mati razume in nič več ne sprašuje! Njena mila roka na moji glavi mi daje moč in je balzam moji boleči duši. Zahvaljujem se, o, Ti, čudoviti Oče, da si se v Marijinem srcu tako poveličal in Meni dopuščaš občutiti ta veliki, silni, čudoviti cilj! Res bo šlo še veliko temnih dni mimo, toda najtežje je premagano. O, kako srečen bom še postal, če se Me bo tudi Jožef naučil razumeti čisto tako kot Marija.
33 Toda srce, sedaj moraš molčati, da bo lahko Bog govoril v tebi!«

---

(1) Po Gospodovem razodetju je imel Jožef iz prvega zakona 5 sinov: Joela, Jozesa, Simeona, Samuela in Jakoba. Jakob kot najmlajši sin je bil 16 let starejši od Jezusa.

(2) Ponižnost, kot majhna - se priklanja pred Bogom.
Sprejmi Moj ljubeči blagoslov in se spominjaj besed tvojega Jezusa! Amen.«
(3) Kot primer lakomnosti jastrebovih duš